

ЕЛХИЧКАТА

Вечерта, преди да си легне, малката Милка надникна на балкона. Тамъ стоеше въ жгъла коледната елхичка. Но тя не свѣтѣше, както по-рано. Праздниците бѣха изми-

нали и дѣдо Коледа бѣше прибралъ пакъ всичкитѣ чудни украшения. Нѣмаше вече нито стѣклени тѣ гжбички, ни огрѣлитѣ като слънца ябълки, нито лѣскавитѣ райски птици и смѣшни палячовци и куклички.

Елхичката стоеше на балкона оголена и натъжена.

Милка се прибра въ стаята и легна, но дълго не можеше да заспи. Предъ очитѣ ѝ стоеше оголената елхичка. Тя задрѣмва, пробужда се и въ

ума ѝ бѣше все елхичката. Какво ще стане сега съ нея, горкичката, като нѣма вече украшенията ѝ? И защо ли дѣдо Коледа не я е прибралъ заедно съ тѣхъ?

После Милка заспа. Тя не помнѣше колко време е спала, но изведнажъ я пробуди жаленъ викъ:

— Помощъ, помощъ, Милке, загивамъ! — пишѣше нѣкой въ стаята.

Милка отвори очи и видѣ зачудена, че до креватчето ѝ стои нѣкакво непознато момиче. Чудно девойче, високо, стройно, облѣчено въ широка зелена дреха и съ чудна шапка на главата. Но това не бѣше шапка, а посребрена стѣклена корона, съ високо копие отгоре, сжщо каквато бѣше стѣклената ябълка на върха на елхичката. Но ето, че и дрехитѣ ѝ не бѣха съвсемъ като човѣшки, а сякашъ изтъкани отъ тънкитѣ иглички на елхичката.

Девойката се раздвижи и вдигна нагоре дветѣ си ржце. Чудно — и ржцетѣ ѝ бѣха не като човѣшки ржце,